

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 14.

Den 15. April 1866.

Præs: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Regiering.

Tale af Eldste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad
Søndagen den 14de August 1859.

(Fra „Journal of Discourses.“)

(Fortsat fra Side 200.)

Guds Rige var gaafne forskjelligt fra det store Billedet. Det udgjorde ikke no-gen Deel deraf, men det blev fremstillet som en Steen, der var afhuggen af Bjerget uden Hænder. Denne Steen slog til Billedet paa deis Fodder — ikke paa Hovedet eller nogen anden Deel deraf. Den skulle først begynde at bearbeide Fodderne og Tærne, og derpaa skulle Fodderne, Tærne, Benene, Brystet, Armene og Hovedet sonderknuses og blive ligesom Årner paa et Tørstegulv om Sommeren, — Winden skulle borthblæse det hele Billedet, og det skulle ikke mere finde noget Sted, medens den lille Steen skulle vedblive at voge, indtil den opnaaede en saadan Størrelse, at den opfyldte hele Jorden, og Rige og endog Migernes Størhed under al Himmelens skulle overgives den Høiestes Hellige. Dette er den sande Udlæggelse af denne mærkværdige Drom.

Det er ikke min Agt i denne For-

midag at sige Meget angaaende det sær-
gne Forhold, som Guds Rige vil komme
til at staae i med Hensyn til de forskjel-
lige Individers og Nationers religiøse An-
skuelser. Denne Deel af det foreliggende
Emne blev forrige Sabbat droftet med en
saadan Dygtighed, at jeg vilde ansee det
for overslodigt af mig at forsøge paa at
udville det nærmere.

Det har været min Hensigt i denne
Formiddag at udville en anden Deel af
dette Emne, og vise Eder Tiden for Op-
rettelsen af en theokratisk Regierung på
Jorden, og maaske ogsaa tale lidt om
Guds Riges endelige Seier.

Af hvad der er blevet sagt, kunne vi
slutte, at Noget af Daniels Propheti er
allerede gaaet i Opfyldelse. Forudsigel-
serne vare af en saadan Bestaffenhed, at
Ingen paa Daniels Tid kunde være i stand
til formedelst sin egen Viisdom at forud-
see disse fjerne Begivenheder. Hvillet

Menneske kunde vel for et eneste Øieblit have tænkt sig Muligheden af, at det store babyloniske Rige skulle blive omstyrtet af Mederne og Perserne, saaledes som Daniel havde forudsagt det? Hvillet uinspireret Menneske kunde have forudsæet, at det græske Rige under Alexander skulle omstyrtet det medisste og persiske Rige og saae Overherredømmet over hele den da bekjendte Verden, og at endelig Niget ved hans Død skulle blive deelt imellem fire af hans Generaler, hvilket Alt er tydeligt forudsagt i det syvende og ottende Kapitel hos Daniel? Hvem kunde formedelst sin egen Skarpsindighed uden den Almægtiges Inspiration have forudsagt, at det store Jernrige skulle opreises, hvilket skulle blive forskelligt fra alle andre Riger paa Jordens, og sonderknuse og opsluge dem alle samt nedtræde dem i Stovet formedelst dets Undertrykelse og Tyranni, hvilket, som velbekjendt, det store romerske Keiserdomme gjorde? Alt dette er bogstavelig gaaet i Opsyldelse.

Hvillet Menneske kunde i dets indstrenkede Forudvidenhed have forudsagt, at dette store Rige skulle blive overvundet og oplost, og at Brudstyrkerne af samme skulle komme til at udgjøre Nutidens Riger i Europa og de Stater, som ere blevne oprettede paa det vestlige Fastland (Amerika) af de Skarer, der ere udvandrede fra Europa? Alle disse Prophetier ere bogstavelig opsyldte. Hvorfor skulle vi da ikke ogsaa troe, at Guds Rige skal bogstavelig opreises imellem Bjergene og komme frem fra samme ligesom en liden Steen for at sonderknuse det store Billedet? Dersom en Deel af Prophetien er blevne bogstavelig opsyldt, hvorfor da ikke ogsaa forvente, at det Øvrige af den vil gaa bogstavelig i Opsyldelse? Jeg forventer en bogstavelig Opsyldelse med亨jyn til de Hellige i de sidste Dage, der, adstilte fra Billedet og aldeles forskellige

fra Andre baade i verdslig og kirkelig Henseende, ere begyndte at danne sig til den lille Steen imellem Bjergene. Jeg forventer, at et saadant Rige med en passende Regjeringsform skal opreises, at det skal vedvare, seire over alle Mørkets Magter og stride fremad, indtil Herredømmet og Rigernes Storhed under hele Himmen bliver givet til den Høiestes Hellige. Jeg forventer, at dette skal opsyldes lige saa bogstaveligt som den øvrige Deel af Daniels Propheti, hvilken jeg veed er gaaet bogstavelig i Opsyldelse. Jeg veed, at de, som ansee Æg for denne Verdens Bise, have ofte sagt at bevise, at det Rige, der er forestillet ved den lille Steen, som blev afshugget af Bjerget, blev oprettet for 1800 Aar siden. Vi ville undersøge dette Punkt, thi det er af den yderste Vigighed, at vi lære at forstaae Tidernes Tegn.

Daniel siger, at det Rige, som skulle oprettes i de sidste Dage, skulle aldrig odelægges eller overgives til noget andet Folk, men bestaae evindelig og tiltage i Storhed og Magt, indtil hele Jorden blev opsyldt af den Høiestes Hellige. Hvorledes gif det med Christi Rige, som blev oprettet i forrige Tider? Jeg har allerede berort dette Punkt, men jeg vil dog atter i Korthed soge at bevise, at Guds Rige, der blev oprettet for 1800 Aar siden, ikke ganske svarer til Prophetien. Det blev ikke oprettet paa den Tid, som omtales. Det hele Billede, som Nebucadnezar saae, var endda ikke fuldkommen færdigt fra Guldhovedet indtil Fodderne af Jern og Leer, hvilket skulle være Tilsæddet, inden Stenen blev afshugget af Bjerget uden Hænder. Var det fuldkommen færdigt for 1800 Aar siden? Nei. Hvor være Benene af Jern med al deres Magt og Storhed? Hvor være Fodderne og Tærne, hvilke varer en Deel af Jern og en Deel af Leer, eller med andre Ord,

de ti Riger, som skulle opstaae efter det store romerste Keiserdomme? Paa den Tid Christi Rige sordum blev oprettet, eksisterede de endnu ikke. Billedet var den gang endnu ikke færdigt; det mangede de nedre Dele, nemlig Venene og Foderne af Jern og Leer. Det er sandt, det romerste Keiserrige eksisterede dengang, men ikke som den vestlige og østlige Deel af samme. Det er velskjendt, at det var længe efter Christi Tid, forend det romerste Keiserdomme blev deelt i to Riger, der forestilledes ved de to Jernbeen. Constantinopel blev Hovedstaden i det ene og Rom i Italien i det andet. Men hvor vare disse Been, Fodder og Leer nogle Aarhundreder tidligere, nemlig paa den Tid Christi Rige var paa Jorden? De eksisterede ikke.

I hine Dage var der ikke nogen Steen fra Bjerget, ligesaa lidt som der vare Fodder eller Leer til at blive sonderknuste. Istedetfor at Forudsigelsen opfyldtes ved at Kirken i sordums Dage sonderknuste Billedet, blev Tilfældet aldeles det Modsatte. Nogle af de Riger, som vare fremstillede ved Billedet, forte Krig mod de Hellige og overvandt dem, og Christi Rige i sordums Dage blev udryddet af Jorden.

Hør hvad Propheterne forudsige med Hensyn til den gamle Kirke. Daniel siger: „Jeg havde seet, at det Samme var et saadant Horn, som forte Krig mod de Hellige, og fil Overhaand over dem.“ (Dan. 7, 21.) Paa et andet Sted siger han: „Og han skal være stærk, dog ikke ved sin egen Kraft, — han skal underligten fordærve, og have Lykke, og udrette det, og han skal fordærve de Stærke og det hellige Folk.“ (Dan. 8, 24.)

Endvidere siger han: „Og de, som handle ugadeligen imod Bagten, skal han komme til at hylle ved smigrende Ord; men Folket, de, som kende deres Gud,

skal styrke sig og udrette det. Og de Forstandige iblandt Folket skulle undervise Mange; og de skulle salde ved Sværd og ved Oldslue, i Fængsel og i Kov mange Dage.“ Og naar de salde, skulle de blive hjulpne ved en lidet Hjælp, og Mange skulle føie sig til dem med smigrende Ord.“ (Dan. 11, 32—34.)

Aabenbareren Johannes, der fremstiller den samme Magt under Billedet af et Dyr, siger: „Og al Jorden forundrede sig og fulgte efter Dyret.“ „Og der blev givet det at føre Krig mod de Hellige, og at overvinde dem; og Magt blev det givet over hver Stamme og hvert Tungemaal og Folk.“ (Aab. 13, 3. 7.) Alt-saa, istedsfor at Kirken i gamle Dage overvandt Billedet, skulle den selv blive overvunden af samme. Historien viser den sorgelige Opfyldelse af disse Forudsigelser. Dersor var det forrige Dages Rige ikke Stenen fra Bjerget. Da Rigen i gamle Dage blev overvundet, flyede det til Himmelten, — Præstedommet blev optaget til Gud og hans Throne, og der ere de Hellige bevarede intil Guds Sons Komme til at regjere paa Jorden ifølge Propheternes Forudsigelser. Da vil han bringe højt Rige, som nu er i Himmelten, med sig. Han har oprettet sit Rige paa Jorden som en Forberedelse for det, der skal komme fra Himmelten. Dette forelsbige Rige maa oprettes paa Jorden, hvor de menneskelige Regjeringer eksistere. Det vil blive et Rige, der i mange Aar vil tilbage i Storhed, Magt og Herlighed paa Jorden som en Forberedelse for den store Konges Komme med det himmelske Rige, og paa den Tid skulle begge disse Riger forenes til Eet under deres store Overhoved og Lovgiver.

Da vi saaledes have kenvist, at et evigt Rige skulle oprettes i de sidste Dage, ville vi dernæst erlyndige os, om Tiden til Opfyldelsen af en saa storartet Begi-

venhed er kommen. Er der Noget, som skal gaae i Opfyldelse, inden vi kunne forvente, at et saadant Rige skal oprettes? Kan nogen paavise en eneste Forudsigelse, som maa opfyldes, forend Guds Rige bliver oprettet paa Jorden for aldrig mere at ødelægges?

Levningerne af det gamle babyloniske Rige i Skikkelse af forskellige Stater, findes fornemmelig i Asien, hvilket ogsaa er Tilsællet med Brystet og Armene af Sølv. Bugen og Lænderne af Messing findes deels i Asien, deels i Europa. Det sonderbrudte Færnige er i Europa, i Italien. Fodderne og Læerne existere i næsten hele Europa og i de amerikanske Staeter, som ere af europeisk Oprindelse. Saaledes veed man, hvor Billedet er; dets Hoved er i Asien og dets nederste Dele i Amerika. Der mangler ikke nogen Deel. Det ligger udstrakt over Land og Hav og indtager næsten det Hele af Jordklodens to Halvkugler. Det gamle, rynkede og opslidte Uhyre synes at være færdigt til at sonderknuses. Alt, hvad der synes nødvendigt, er, at der fremstaer en vis uafhængig Magt for at sætte den gamle Tingenes Orden i Bevægelse, og da vil dets endelige Ødelæggelse snart påfølge. En saadan Magt vil Guds Rige, som skal øshugges af Bjerget, blive. Den Steen, som skal øshugges fra Bjerget, kunde ikke være i Asien, Afrika eller Europa, og ei heller paa nogen fjernliggende Ø i Havet, men den maatte være i Amerika nær ved de yderste Dele af Fodderne og Læerne. Dette Bjergrige kunde ikke findes i Amerikas lavere Egne, men et eller andets steds mellem Bjergene.

Der gives ikke noget Land, som passer bedre til Bestrielsen med Hensyn til Stenens forudsagte Beliggenhed, end den ophoiede Egn, der indesluttet af den store Bjerkgjæde, Klippebjergene. Et Rige i denne høje Region maatte vel kunne fal-

des et Bjergrige, saaledes som det er betegnet af den inspirerede Prophet. Dets Nærhed til de vestlige Yderkanter af Billædet, maatte næsten udelukke enhver Tanke om, at det kunde have nogen anden Beliggenhed mellem Bjergene.

Men for at et saadant Rige kunde oprettes, maatte Nogen modtage guddommelig Myndighed. Og hvad Vidnesbyrd bære de Sidste-Dages Hellige med Hensyn til Nogens Kaldelse i denne Kirke. Vi behøve nu at prøve os selv. Høre vi til det Guds Rige, som skal oprettes i de sidste Dage, eller er dette Samfund ikke Guds Rige? Have vi de Kjendeteign, som skulle udmaeve Samme? Ere vi blevne kaldte paa samme Maade som Guds Ejendomme i gamle Dage?

Før at besvare dette Spørgsmål ville vi gaae tilbage til Joseph Smith, som har organiseret denne Kirke ifolge den Almægtiges Besaling. Naar og hvorledes blev Joseph Smith først kaldet? Hvor gammel var han, og hvorledes var han forberedt til sit høje Kald? Han var i en Alder af mellem fjorten og femten Aar. Havde han været paa nogen højere Læreanstalt eller studeret ved noget Universitet eller Seminarium? Nei. Kunde han læse og skrive? Ja. Var han godt hjemme i Regnegunksten? Nei. Forstod han Grammatik og de øvrige Videnslags-grene, som læres i vores almadelige Skoler? Nei; men dog see vi, at Herren kaldte ham, da han var fjorten til femten Aar gammel. Hvorledes blev han kaldet? Jeg vil give en kortfattet Fremstilling, saaledes som den floss fra hans egne Læber. Jeg har ofte hørt ham tale derom.

Guds Land arbejdede med ham, og han kom til at føle Nødvendigheden af at omvende sig fra sine Synder og tjene Gud. Han gifte et lidet Stykke bort fra sin Faders Huus, og da han befandt sig paa et eensomt Sted, hviede han sig og

paa kaldte Herrens Navn. Han var uersaren og i en stor Engstelse og Urolighed i sit Sind med Hensyn til hvilket Kirkesamfund han skulle forene sig med. Han var blevet opfordret af flere forskellige Religionspartier til at forene sig med dem, og han var meget bekymret for at faae vide, hvilket der var det rette. Han anraabte Herren om at give ham Viisdom angaaende dette Punkt, og medens han saaledes bad, fil han see et Lys fra Himmelnen, som nærmede sig henimod ham, og da det var kommet ned og hvilede paa Toppen af Treerne, blev det helligere. Da det indhyllede ham, blev hans Sind strax draget bort fra Alt, hvad der omgav ham. I denne Lysslotte saae han to hellige Personer, og den ene af disse sagde, idet han pegede paa den anden: „Denne er min elstelige Son, hør ham.“ Derpaa blev han undervist om Meget med Hensyn til hans eget Vel, og besalet ikke at forene sig med noget af hine Kirkesamfund. Han blev tillige underrettet om, at efter nogen Tids Forlob skulle Evangeliets Fylde blive aabenbaret for ham, og han skulle blive et Redstab i Guds Haand til at legge Grundvolden til Guds Rige.

Da han havde bevist sig trofast mod Herren, blev han efter nogle Aars Forlob formedelst en hellig Engel besalet at gaae hen til en Høi omtrent tre Mile fra sin Faders Huus for at tage viese Blader ud fra deres gamle Forvaringssted, paa hvilke Blader det store vestlige Fastlands Historie var optegnet fra de tidligste Tider af indtil de bleve gjemte af den gamle Prophet omtrent fire hundrede Aar efter Christi Fødsel.

I Aaret 1827 blev det ham tilladt at tage disse Blader fra deres lange Forvaringssted, og med dem ogsaa Urim og Thummim, et helligt Redstab, som blev benyttet af de gamle Propheter iblandt

Israel, naar de vilde adspørge Herren. Uagtet hans Ungdom og Uersarenhed besaede dog Herren ham at oversætte Indgraveringerne paa disse Tavler i det engelske Sprog. Han gjorde det, og Andre srev fra hans Mund. Dette var alsaas Maaden, hvorpaa Herren begyndte at oprette sit Rige. Hvad Gavn vilde det vel have været, om Gud havde oprettet sit Rige uden at give ny Abenbaring om sin Billie? Dersom et Kirkesamfund blev oprettet uden Abenbaringens Land, kunde det ikke bestaae evindeligen. Det vilde ligesom andre Samfund i vores Dage blive sonderbrudt og adsplittet i mange Partier, hvilke alle paasiace, at de have det Rette, og det vilde være alt Andet end Guds Rige; det vilde være et fuldkommen Asyl for al tænklig Forvirring. Men for at berede Veien gav Herren omfider en Abenbaring, der indeholdes i Mormons Bog og indebefatter Prophetier og Evangeliets Fylde, saaledes som det lærtes formedelst Jesu egen Mund paa dette vidtudstrakte Fastland (Amerika) for omtrent 1800 Aar siden.

Formedelst en saadan Abenbaring kunde Guds Rige blive oprettet, da det derved havde en uselbarlig Veileder med Hensyn til de forskellige Læresætninger — Noget, som kunde fremstille de sande Lærdoms punkter af Jesu Christi Evangelium og de første Grundsætninger af Rigets Love, og saaledes fjerne enhver Anledning til Splid og Uenighed.

Denne inspirerede Bog blev aabenbaret til Joseph Smith ifolge Prophetier, som jeg ofte har gjentaget for Eder, og hvilke klart forudsige, at et saadant Værk skulle komme frem for at bidrage til Oprættelsen af Guds Rige paa Jorden. Bogen blev trykt i den første Deel af Aaret 1830, hvorefter Herren udtrykkelig besaede Joseph Smith at sammenkalde de Faa, som troede paa dette Værk, og organisere

denne Kirke. Ifølge denne Besaling stete dette den 6te April 1830, idet den første Grundvold til Guds Rige i de sidste Dage lagdes i Byen Fayette i Seneca County i Staten New York. Dengang bestod Kirken blot af sex Medlemmer. Var dette i Virkeligheden Guds Rige? Ja; det var dets første Begyndelse eller blot en Kjærne, omkring hvilken de passende Materialier skulle samles og organiseres. I Begyndelsen af Januar 1831 gav Herren en Aabenbaring til Medlemmerne af sit Rige om at samle sig fra Staterne New York og Pennsylvania i Staten Ohio. De samlede sig et Sted, kaldet Kirtland, Geauga County. De forbleve der i nogle faa Aar, i hvilket Tidspunkt Rigets Evangelium blev prædiket paa alle Kanter i de Forenede Stater og i Canada. De Hellige fortsatte Indsamlingen til Kirtland og Jackson Countier i Missouri.

Fjenden var paa Vagt, og Kampen begyndte mellem Guds Rige og de Systemer, som ere grundede af Menneskene. Dersom det blev forundt Kirken at være i No, frygtede han for, at hans Eid kun skulle blive fort. I Haab om at ødelegge Kirken forte Djævelen Krig mod de Hellige i Jackson County, og 1200 Men-

nester, hvoriblandt Kvinder og Børn, blevе adspredte til alle Kanter i de kolde November og December Maaneder 1833, og maatte vanke om uden Hus og Hjem og uden Livets Nødwendigheder i dette Lands vilde og øde Sletter, forfulgte paa alle Sider af en ubarmhjertig og soleslos Pobel. De nedsatte sig derpaa paa Nord-siden af Missourisoden i Clay County, hvor de boede omtrent i to Aar; da blevе de efter tvungne til at forlade dette Sted, og for at undgaae deres Førfolgere drogede endnu videre mod Nord i de ubeboede Dele af Staten. Smidstetiid blevе ogsaa de Hellige i Kirtland tvungne til at forlade deres Hjem og flygtede fra deres Fjender ind i Missouri. I 1839 blevе de drevne fra Missouri til Illinois. I 1844 blev denne sidste Uddelings store Prophet myrdet, medens han var under Beskyttelse af Gouvernoren i Illinois, som havde givet ham sikkert Leide. I Vinteren 1846 blevе mellem femten og tyve tusinde Mennesker med Magt drevne fra deres Hjem i Illinois. Den følgende Sommer blevе de Syge, Fattige og Gamle, hvis Omstændigheder ikke tillod dem at ledsage deres Brødre, ved Hjælp af Kanoner uddrevne fra Nauvoo.

(Fortsættes.)

Betrægtninger over „Mormonismens“ Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star“)

(Sluttet fra Side 204.)

Dette er den sande Land i den himmelste Orden, det vil sige, hvor den hører i dens hele Fuldkommenhed. Enhver behøver kun at se op til sit nærmeste, umiddelbare Overhoved og der føge at

følge al den Sandhed, alt det Lys, al den Kunstdab og Beiledning, han behøver; — og paa denne Maade gaaer det igjenem den hele Melke af Wæsener af enhver Orden og Grad fra dem af, som

ere nærmest Guds Throne, og indtil de yderste Grænser, hvor denne Regjerings-form herscer i dens hele Fylde. Vor evige Fader opdrager og udvikler sine Sonner formedelst de forskjellige Omstændigheder, han lader dem komme i. Han lærer dem det evige Evangeliums Grundsetninger, og derved leder han dem fremad Trin for Trin og indprænter sine egne Egenstæber hos dem; derefter fanbetroer han dem en vis Virkekrebs og giver dem Ret til at udøve den samme Myndighed der, som den, han uddover i alle sine vidtudstrakte Herredommer. Paa denne Maade kommer Regjerings Byrder ikke til at hvile udelukkende paa En alene, men enhver Orden og Grad af samme maa drage Omsorg for sig selv. Héri bestaaer dette Systems store og ødle Simpelhed, Skjønhed og Orden og er Grunden til at vor evige Fader kan regjere en Million Verdenere med ligesaa stor Lethed, som een, da Alle der henhøre til denne Almægtige Institution heelt igjennem fra den Hoieste til den Ringeste ere formedelst en ustømmt Kjærlighed og Tillid noie forbundne med deres umiddelbare Overhoved og ere af deres ganste Hjerte beredvillige til at lade sig styre og veilede formedelst Guds uendelige Biisdom og Magt. Dette er Maaden, hvorpaa Faderens Billie og Hensigteraabenherrs for Alle og hvorved han kan være overalt og regjere alle sine Skabelser og være den Kilde, hvorfra der udvælder Liv, Lys og Magt til det hele System.

Dette er Organisationen og Aanden af den himmelste Orden, eller med andre Ord, af det evige Præstedomme, blandt hvis Indehavere i den patriarkalste Tidsalder en vis Melchisedek ansaaes for at være et saa værdigt Medlem, at det blev almindeligt at kalde det efter hans Navn, — ikke fordi han var Døphav til Samme eller den Første, som havde det, men for

at undgaae den altsor hyppige Gjentagelse af det guddommelige Væsens Navn, hvis Præstedomme det alene er, — samt fordi Melchisedek i sin Tid indførte det paa Jorden. Men som et System betragtet var det til for Melchisedek; det var uden Fader, uden Moder og uden Dages Begyndelse eller Åars Ende eller det var fra Evighed af og vil fremdeles eksistere igjennem al Evighed. Dette er den uendelige og ophoede Orden, ved hvilken vor evige Fader regjerer i Hjerterne paa utallige Hærskarer og danner Alle efter sit eget Behag, og det er formedelst den han sammenknytter de forskjellige Familier, Verdenere og Systemer, indtil hans Billie bliver herkende gjennem hele det uendelige Rum.

En Deel af dette Præstedomme er nu atter blevet gjengivet til denne Jord, og det formedelst direkte Abenbaring og Sendelse af hellige Engle, som have haft det i Forening med uendelige Væsener her overtil; thi det kunde ikke blive gjengivet til Jordens paa nogen anden Maade ifolge den himmelste Orden og dets hoje Verdigthed. Det er blevet anbetret til de Sidste-Dages Helliges Kirke, og det vil gaae frem og prædike, saa det vil klinge i alle Menneskers Øren, og ethvert Hjerte skal rygte enten af Glæde eller Sad, thi det er den samme Magt, som Gud er i Besiddelse af. Det er i forrige Tider blevet givet til Mænd paa Jorden for en kort Tid for at udføre Guds midlertidige Hensigter, men nu er det gjengivet for aldrig, aldrig mere at borttages. Uagtet det er grundet paa den Almægtiges Authoritet, vil det dog aldrig betrage Menneskene deres frie Billie, thi der gives ikke nogen Organisation eller noget System, som kan bestaae evindelig uden at være bygget paa en saadan Grundvold. I dets Virken har det derfor stedse Menneskets Handelsfrihed for Die, og fremstiller det

Lys, den Skjønhed, Orden, Harmoni og Storhed, som det tilbyder, og det paa en saadan Maade, at det maa virke paa de Oprigtiges Hjerter, men fremfor Alt søger det at paavirke Saadanne formedelst de retsærdige Grundsætninger, det forlynder for Menneskene.

Som et System fordrer Præstedommet en ubetinget Lydighed af dem, som anerkjende samme, thi selv Jehovah kan ikke fuldkommen kontrollere noget Institution eller noget Væsen uden at denne Betingelse opfyldes; men det gør kun Fordring paa Lydighed saavel hos Hellige som Ikke-Hellige forsaavidt de formedelst Guds Aands Bidnesbyrd vide, at det er Sandhed. Det fordrer kun Lydighed, fordi en villig Underkastelse under Guds Willie og hans Ejeneres Ledelse bidrager til Menneskenes egen Besignelse.

Hvad Aanden i dette Præstedomme angaaer, da kommer det ikke som en Tugtemester, men som en kjærlig Fader, hvis Myndighed giver sig tilkiende ved Undervisning, Formaning og Raad. Den Myndighed, paa hvilken det gør Paastand, bestaaer ene og alene i at tilbyde Menneskene de Besignelser, som Herren har opbevaret for dem, der lyde ham. Det underretter os om, at Gud har stillet et Præstedomme, ikke fordi han ønsker at opfore en vis Menneskelæsse over Andre, men fordi han derved bedre kan lede Menneskene fremad mod Fuldkommehedens Maal. Det erklaerer ligefrem, at den Aand hos viese Individier, som forlanger Gre af deres Medmennesker, er af Djævelen, og at det ikke er det sande Præstedomme, men Præstelist, der nærer en saadan Attræa.

Den Organisation, der kommer frem i en saadan Aand, og er grundet paa og veiledet ved fortsat Åabenbaring, ses vi Noget, der er verdigt dens store Øphav — Noget, som selv er en Gud vær-

digt, medens vi i Nutidens Systemer kun see en blandet, splidagtig og uregjerlig Massé af uligeartede Institutioner uden noget fælles Overhoved eller Middelpunkt, og er bygget paa en Grundvold, der er aldeles modsat den, paa hvilken Jesus grundede sin Kirke; thi medens det System, han indførte, er formedelst dets fuldkomne Organisation og Veiledning ved fortsat Åabenbaring stillet til en evig Fremadskriden, ere de af Menneskene opfundne Systemer usfuldkomne og blottede for al den Skjønhed og øde Simpelhed, som i saa hoi Grad udmaerket hint, ligesom ogsaa Menneskene ved de forskjellige Troesbeljendelser ere twungne til ikke at antage flere af de himmelske Sandheder end dem, som i Korthed ere blevne oppegnede i forbigangne Tider. De kunne ikke stride fremad, og om Herren end vilde, kunde han dog ikke bruge dem som Redstaber til at udføre hans Hensigter. De ere formedelst deres Troesbeljendelser, som benegte Muligheden af ny Åabenbaring, aldelesude af Stand til i Sandhed at tjene Gud, som onster, at hans Skabninger skulle evindelig stride fremad til stedse større og større Fuldkommehed.

Medens Verden har saadanne Systemer, fremstiller det Sidste-Dages Evangelium saadanne opføjede Regeringsgrundssætninger for os, som ere stillede til at opfylde Guds Hensigter, da de ere grundede paa Åabenbaringens evigflydende Strom. Det er et System, der er egnet til at bringe Jordens Beboere til Enhed i Troen og til at lade de opføjede Folkeser, som bevæge sig hos Jehovah, evig udvælde til Menneskeslagten, og formedelst dette Middel (fortsat Åabenbaring) funne Stovets Børnlære at hjænde vor himmelske Faders Willie, blive dygtiggjorte til at stride fremad og lære at tilegne sig en Deel af de hellige Egenskaber og den Ordent og Harmoni, som hersker herover til.

Det er et System, som sætter Menneskene i stand til at stride fremad i Alt, hvad der er sandt, skønt, ædelt og godt, og det ligesaa hurtigt, som Herren ønsker at forhonne og hærliggjøre sine Hænders Gjerninger. Naar denne Authoritet bliver forenet, saaledes som det er tilskældet i de celestiale Verdener, hvor Hornustvæsenerne ere inderligt sammenknyttede ved den uendelige Kjæde, der er grundet paa Familieforholde og de ømmeste Slægtstabbaand, da opnaaer den først det ophoede Standpunkt, som Gud har bestemt for Menneskeslægten.

Da Gud staarer i Spidsen for et saadant System, og Menneskene have Evigheden for sig til at stride fremad i, hvad kunne de da ikke opnaae? Denne Jord vil komme til at indtage sin Plads iblandt de hærliggjorte Kloder, hvor Sandheden har seiret over Logn og Bildsfarelser og hvor Sorg, Fordærvelse, Synd og Død er blevet tilintetgjort formedelst Sand-

hedens fuldkommengjørende og forædlende Magt, og da Menneskene have en saa rig og udstrakt Anledning til Fremadstriden og en saadan Fader til deres Beileder, kunne vi nogenlunde danne os et ringe Begreb om, hvad de engång kunne og ville blive til.

Vi ville raade vore Læsere til at undersøge, om de kunne finde noget System, der er mere stiftet til at lede Menneskene fremad til det uendelige Maal, hvortil de ere bestemte, eller mere egnet til at fremme Jehovahs Hensigter, end det, Jesus indførte. Lad dem prove at udfinde en Plan, der er simpelere, naturligere, hærligere og mere guddommelig — eller et System, der er mere aspasset efter Menneskenes Behov, end „Mormonismen.“ Dersom de ikke kunne dette, ville vi raade dem til at boie sig i Sotvet og erkjende, at denne Lære er af Gud.

G. L. T. Garrison.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Verdens nærværende Tilstand.

At Verden gaaer tilbage baade i moralist, physis, religios og politist Henseende, er en Kjendsgjerning, som Ingen kan benegte. Nogle af Nutidens meest beromte Forfattere have sammenlignet Nationerne med en Vulkan, der for en kort Tid er stille, men som man dog hvert Diblik kan vente vil bryde ud med fornyet Voldsomhed. Dersom vi med et uhildet Blik ville betragte Verdens nærværende politist Stilling, maae vi indromme, at den saa ofte gjentagne Paastand ikke er noget Hjernespind, men en virkelig Kjendsgjerning, hvilket har bevæget enkelte Mænd, som see Tingenes Tilstand i det rette Ly, til i Tale og Skrift at advare deres Medmennesker, men de have ikke søgt at vise Maaden, hvorpaa man kunde undgaae den truende Fare. Menneskene kunne vel see det Uveir, der trækker op over Nationerne, men der udfordres guddommelig Aabenbaring til at vise, hvorledes det kunde afvendes. Enten Verden vil troe det eller ikke, saa har dog Herren sine bemyndigede

Tjenere baade i disse og andre Lande, som forkynede hans Evangelium og sine Mennestene, hvorledes de kunne undslippe de sig nærmende Straffedomme.

De „Forenede Stater“ ere endnu ikke færdige med deres Herkulesarbeide med Hensyn til Negrene. Om muligt ere de nu i en misligheds Stilling, end de være i midt under Krigens Nædster. Dengang lod Maabet i Norden: „Dersom vi blot vinde Seier, vil Fred og Nolighed efter blive oprettet i vort ulykkelige og blodende Land.“ Er imidlertid dette gaaet i Opfyldelse? De daglige Beretninger i Aviserne besvare tilfulde dette Spørgsmaal. I Norden er der indbyrdes Splid og Uenighed, og i Syden vilde man hvert Dieblik være rede til at begynde Kampen igjen, dersom man blot havde Vaaben, hellere end at underlæste sig de vdmigende Vætingelser, som deres Fjender have foreslaet. Til den herstende Forvirring kommer endnu den siedse mere og mere om sig gribende Norden i Finanserne og Pengevæsenet, der truer med at tilintetgjøre al Ømsætning og har allerede forårsaget en Mængde Fallitter, hvilke man frygter for ogsaa ville have alvorlige Folger for Europas Bedkommende.

Amerika er imidlertid ikke det eneste Land, hvor store Ømveltninger nærme sig med hurtige Skridt. Østerrig og Preussen, der nu lives om det Bytte, som de paa en saa uretsfærdig Maade frarøvede Danmark, og i hvilket de endnu indtil for nogle saa Maaneders siden glædede sig, ere nu ifærd med at ruste sig for at angribe hinanden. Grev von Bismark vil skytte Tyskland i Krig, hvilket vil være det Samme som Borgerkrig. Det synes hidindtil at have været forgjæves, at Dronningen af England har sogt at bevæge Kongen af Preussen til at gjøre sin Magt gjældende og standse den driftige Eventyrer (Grev von Bismark) i hans Planer. Det er naturligt, at Danmark med længelsel fuld Forventning maa oppebie Folgerne af en Krig med dets naturlige Fjender, hvorved det kunde blive muligt, at det kunde faae de tabte Provindser tilbage.

Det er imidlertid ikke alene de tydste Stormagter, der ruste sig; i de tydste Mellemstater og i Rusland og Tyrkiet foretages ligeledes Rustninger. Der tales atten igjen om en Fredskongres, og man troer nu i Almindelighed, at den vil blive til Virkelighed, men man kan være forvisset om, at den ikke vil føre til det forsonede Resultat. Tiden vil derimod vise, at en Krig, hvis Lige ikke findes optegnet i Historien, vil paafolge; thi Herrens Haand vil hvile tungt paa de Ugadelige, fordi de have forbrent hans Veie og forkastet det Budstab, han nu lader forkynde iblandt Mennestene.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltfjostad, den 8de Februar 1866.

President Brigham Young, jun.

Hjære Son! Siden jeg sidst frev Din Broder John W., Hiram B. til Dig, har jeg ikke hørt Noget fra Dig. Clawson, William Jennings, Thomas

Taylor og J. L. Caine afreiste med Posten hersra iastes eet Quartier over otte for at begive sig til Staterne. Som jeg lod Dig vide i mit forrige Brev, er John W. bestillet til at tage til Europa paa Mission. Han kemmer til at standse nogle Dage i Staterne for at besøge din Onkel Edward, som boer i Wisconsin, og en af mine Cousiner samt nogle andre Paarørende i Staten New York. Br. Caine vil ledsage ham paa disse Besøg, og der-som nogle af disse vore Beslægtede skalde bestemme sig til at komme hertil, onster jeg, at han skal gjøre sig bekjendt med deres Stilling og hjælpe dem. John vil sandsynligvis blive færdig til at affeile fra New York omrent den 10de Marts, og Broder Jennings vil affeile paa samme Tid. Broder Jennings kommer til at udøre nogle Forretninger i New York, og siden tager han over til England for at aflagge sine Slegtinge et kort Besøg, og hvor han vil arbeide i Evangelists Tjeneste, saavidt hans Omstændigheder tillader det. Brodrene Thomas Taylor og John L. Caine ville overtage Emigration-Førretningerne i New York, Forstnævnte som Agent og Sidstnævnte som Skriver og hans Medhjælper. Du bør begynde at føre Brevvegling med Br. Taylor, og gør dem bekjendt med Alt, hvad der angaaer Emigrationen, saa at de kunne indrette sig derefter.

Valget til vor Stads Embedsmænd

vil foregaae paa næste Mandag. Der er i den senere Tid taget virksomme Forholdsregler for at faae hele vort Folk naturaliseret, saa at Enhver kan blive valgberettiget. Denne Sag er hidindtil ikke blevet sjænket den Opmærksomhed, som det uden Tvivl vil blive Tilfældet i Fremtiden. Saalenge vi have en listig og træbst Fjende at hjæmpe med, maae vi være forsigtige og søge at bevare vor Stilling og Indflydelse her samt vor Ret til Selvregierung, forsaavidt Herren har givet os en saadan. Dersom de Hellige skalde blive ligegyldige i at benytte sig af deres Nettigheder som amerikanske Borgere og ikke afgive deres Stemme ved Valgene, vilde det glæde vore Fjender, da de ved en saadan Forsommelse just vilde faae deres Onster opfyldte. Der tales om, at de ville søge at opstille Modcandidater, men de kunne Intet udrette, og det er en herlig Trost at vide, at de aldrig kunne faae nogen Magt over Guds Kirke eller Riget, medmindre de Hellige skalde blive sjædesløse og ikke være paa deres Post.

Her hersker almindelig Helbred og Fred, Beiret er nu meget mildere, end det har været, og Sneen forsvinder hurtigt.

Med en højlig Hilsen til Dig og de Eldste, som ere dine Medarbeidere, tegner jeg mig din Fader

Brigham Young.

Store Saltfæstad, den 28de Januar 1866.

Mine kjære Sonner David, Charles og Brigham! Det er mig meget behageligt at tænke paa Eder, thi jeg veed, at I have holdt Eder fra det, der kunde bringe Eder i Vancære, hvilket er mig en

større Glæde end al den Rigdom, jeg er i Besiddelse af, eller som jeg nogensinde venter at faae. I sige, at I undertiden have gaaet hungrige og været forladte, hvilket ikke er noget Nyt for Eders Fader.

I kunne omtale Eders Fattigdom og Li-delsær, men de have Intet at betyde mod den Fattigdom, de Strabader og Gjen-vordigheder, som Eders Fader har maattet gaae igjennem. Hvad I og mine Bro-dres Sonner maae lide, taaler ingen Sammensigning med det, Eders Fædre maatte gaae igjennem. Ere I blevne røvede og plyndrede, Eders Huse brændte, Eders Hustruer gjorte saa hjælpelose, at de endog ikke engang havde haft Klæder til at ståtte med, medens deres Mænd have maattet flygte for at frelse sit Liv fra Mordere? Maatte I tage til Eng-land i sonderrevne Klæder og gaae som Mellemdækspåsageer med kun eet Tæppe til at bedække Eder med og blot Bræder til at ligge paa, og medens I vare i New York, maatte I da tage til Tølle med at ligge paa Gulvet i en gammel Pakbod paa lidt Halm og et Tæppe, me-dens der kun var een Sidste-Dages Hellig, som ikke vovede at komme frem? Da I ankom til Liverpool, maatte I da spise den Mad I havde kjøbt, paa Gaden? Kunde I ingen Hellige finde, som I kunde tage ind til, og hvilke være villige til at afhjælpe Eders Tornodenheder, og da I kom til London, maatte I da i flere Dage leve af blot lidt Brød og Vand, og be-gynde at forlynde Evangeliet baade i denne Hovedstad og i Landets øvrige store Stæder — i Fattigdom, saaledes som mange af Eders Brodre have gjort? I nyde Frugterne af Eders Fædres Arbeide, hvilke have lagt en Grundvold, som I kunne bygge paa, og det er nødvendigt at Arbeidet fortsættes. Hvad jeg siger til Eder, er anvendeligt paa Alle, som ere i lignende Omstændigheder.

Jeg omtaler ikke dette for at præle

eller for at bebreide Nogen, men jeg frem-setter det kun til Eders Overveielse. Naar jeg beder til min himmelske Fader, beder jeg, at I maatte holde Eder rene og ube-smittede og bringe mange Sjæle ind i vor Guds Rige, og at I maatte nyde Frug-terne af Eders Arbeide, ligesom Eders Fædre have gjort. Vide I ikke, at jeg be-der for alle de øvrige Eldste i Biinggaarden? Jeg veed, at den Rigeste iblandt dem er ligesaa god som I, dersom han øerer sit Kald, thi hos Gud er der ingen Persons-anseelse, men han elsker dem, som elste og frygte ham og holde hans Besalinger. Dersom I ikke troe dette, kunne I læse en Åabenbaring, hvor Herren siger: „Om No-gen har tolv Sonner, og de alle tjene ham og vise ham den samme Lydighed, osv.

Jeg har modtaget Eders Skrivelser af 1ste Decbr. tilligemed Eders foregaaende Breve. Jeg strev for omtrent to Maaneder siden og vilde gjerne skrive ostere, men jeg modtager altid saa mange Breve og har saa Mange at skrive til. Om jeg end ikke scri-ver saa ofte, saa erindrer jeg Eder dog bestandig i mine Bonner til vor Fader og Gud og beder, at hans Velsignelse stedse maa ledsage Eder, hvilket er langt bedre end de døde Bogstaver.

Vi agte at sende fem hundrede Vogne med tilhørende Trældyr for at hente de Hellige, og foruden disse vil der sandsynlig blive sendt flere Hundreder efter Varer. Vinteren her har været meget haard; vi have haft megen Sne, men i de to sidste Uger have vi haft Loveir af og til.

Sdet jeg beder Gud velsigne Eder, undertegner jeg mig Eders Fader.

Heber C. Kimball.

Uddrag af Stephens' og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 189.)

Den næste Morgen fortsatte vi til de Tilstedeværendes Forbanselse med vore for dem besynderlige Skilte, og det, som de mest forundrede sig over, var, at vi børstede vore Tænder, en Skif, hvilken de da sandsynligvis saae for første Gang. Medens vi vare bestjæftigede dermed, aabnedes Døren, og Don Gregorio viste sig, men vendte sig strax bort fra os for at undgaae at hilse. Vi besluttede os til ikke østere at sove under hans Tag, men at tage vore Hængeloirer hen til Ruinerne, og hvis der ikke var nogen Bygning, hvor vi kunde finde Skul, da at hænge dem under et Træ. Min Kontrakt med Muldriveren var at standse tre Dage ved Copan, men der var ikke indgaaet nogen Aflord angaaende Benytelsen af Muldyrene i denne Tid, og han haabede, at de Besværigheder, som modte os, skulle bringe os til at tage afsæd strax. Da han erfoer, at vi vilde blive, snoer han paa, at han ikke vilde tage Koierne ned eller vente een Dag over, men til sidst samtykkede han dog i at leie os Muldyrene for den Dag.

Først vi toge afsæd, traadte en Fremmed frem, hvilken havde talt en Stund med Don Gregorio, og sagde, at han var Eiermand til „Asguds billedeerne,“ at Ingen kunde tage derhen uden hans Tilladelser, hvorpaa han overrakte mig sine Dokumenter. Dette var en ny Vanskelighed. Jeg var ikke tilboelig til at fradisputere ham hans Ret, men læste hans Papirer med ligesaa stor Opmærksomhed, som om jeg havde grublet over en Udlæstelsesdom, og han syntes at blive tilfreds, da jeg sagde ham, at hans Doku-

menter vare i Orden, og at jeg vilde erstatte ham ved vor Afreise. Heldigviis havde han en Ejendom at bede os om. Vor Rygte som Læger var ogsaa naæst hen til Landsbyen, og han ønskede vor Hjælp for sin syge Hustru. Det var os magtpaalliggende at gjøre ham til vor Ven, og efter nogen Samtale, blev vi enige om, at Hr. Catherwood og nogle Arbeidere, hvilke vi havde leiet, skulle begive sig hen til Ruinerne, som vi havde foresat os, for at berede os Herberge der, medens jeg vilde tage hen til Landsbyen og besøge hans Hustru.

Bor nye Bekjendt, Don Jose Maria Asbedo, var omtrent halvtredindstyve Aar gammel, hoi af Vægt og veklædt, det vil sige, hans Bomuldskjorte og Beenklæder vare rene; omendkjendt han var uvidende, var han dog godmodig og en af Copans hæderligste Beboere. Han boede i en af Landsbyens bedste Hytter, der var opført af Stænger og tækket med Maisblade. Ved den ene Side var der anbragt et Slags Seng og det øvrige Huus-geraad bestod af nogle Stykker Pottemagerarbeide, som benyttedes til at fuge i. I Lobet af Natten havde det regnet meget stærkt, og Jorden inde i Hytten var bleven raab. Hans Hustru syntes at være ligesaa gammel som han, og heldigviis leed hun af en Gigt, som hun havde havt i flere Aar. Jeg siger heldigviis, men jeg taler blot med Hensyn til os selv som Medicinere og den Øre, der blev vor Stand til Deel, ved den Tid, man tilfældigviis udviste imod os. Jeg sagde hende, at dersom hendes Sygdom havde været ny, da havde den mere været

under Lægekunstens Omraade, men da den var saa gammel, udfordredes der Lid, Duelighed og Agtpaagivenhed paa Sympatomerne og en længere Brug af Medicin. For Nærværende raadede jeg hende til at tage sine Fodder op af den Vandpol, i hvilken hun stod, og jeg lovede at raadsøre mig med Hr. Catherwood, som var en endnu bedre Læge end jeg, og at sende hende en Salve til at gnide sin Hals med.

Da jeg var færdig hermed, fulgte Don Jose Maria mig hen til Ruinerne, hvor jeg træf Hr. Catherwood og de indianste Arbeidsfolk. Vi gik efter omkring for at føge at finde Ruinerne af en Bygning, i hvilken vi kunde tage Bolig for

Matten, men der var Ingen. At hænge vore Rosier op i Træerne, vilde have været Daarstab; Grenene var endnu vaade, Sorden gjennemblodet, og desuden saae det atter ud til Regn, men vi vare fast bestemte paa ikke at tage tilbage til Don Gregorins.

Don Marino sagde, at der var en Hytte i Nærheden og fulgte mig hen til den. Da vi nærmede os den, hørte vi Skriget af en Qvinde indenfor, og da vi kom ind, saae vi hende kaste sig frem og tilbage paa Sengen, idet hun var som forrykt af Feber og Smarter.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. Den tidligere omtalte Jorddrystelse i Norge er, ifølge svenske Blade, sporet i hele det nordlige Sverrig ned til i Hoide med Mälaren.

Tydkiland. Rustningerne i Preussen og Østerrig fortsættes med Over. Øgsaa i de sydste Mellemstater er man nu iført med at ruste sig.

Frankrig. Theatret i Brest, hvori der den 11te Marts udbredt Bold, er heelt og holdent lagt i Asse. Det var opført i 1780 og assureret for 180,000 Francs.

Italien. I Varletta i Italien har der den 19de Marts fundet standalese Optrin Sted mod Protestanterne, foranlediget især ved nogle Capucinermunkes Opbidselser. Flere af Protestanterne blev mishandlede og Nogle dræbte.

Rusland. Fra Rusland berettes, at Sammentrækningen af Tropper i Nærheden af den østerrigste Grense nu har naaet et meget stort Omsfang. I 3 Dagsmarschers Afstand fra Galicien stal der være samlet en russisk Armee paa 60 Batailloner Infanteri, 26 Escadroner Cavaleri og 96 Kanoner, samt et stort Transport og Provianttrain. Tæt ved Grænsen af Moldau siges en mindre Afdeling paa 15,000 Mand at være opstillet. Længere inde i Landet ved Jernbanestationen Balta stal et andet Armeekorps paa 45 Batailloner Infanteri, 20 Escadroner Cavalieri og 140 Kanoner ligge i Leir, og endelig forsikres der, at Russerne have samlet en Styrke paa 65,000 Mand. Til alle Landboere er der udset streng Besaling om stedse at have Transportvogne paa rede Haand. Hele den russiske Krigs-styrke, der nu er samlet i Rigets sydvestlige Provindser, anslaaes til 200,000 Mand.

Grækenland. En ny D. Ifølge de nyeste Essterretninger fra Den Santorin har den nye D nu heelt forbundet sig med Den Cameni. De vulkaniske Ud-

brud være ved, men ere ikke saa stærke som tidligere. Den Santorin har hidtil ikke lidt mindste Skade.

Tyrkiet. Der berettes fra Tyrkiet, at hele Kavaleriet er blevet sat paa Feltfod, og første Armeekorps (inclusive Garden) er blevet bragt op til 25,000 Mand.

Asien. Efterat der i den senere Tid er indtruffet endeel Hjælpsposte fra China, der meldte, at Insurgenterne baade fra Nord og Syd hærgede Provinserne og truede Hovedstaden Peking i saa Miles Afstand, synes nu det himmelste Riges Behærter at have samlet sine Træpper til et sejerrigt Hovedslag. En Depesche fra Shanghae af 9de Marts beretter, at de keiserlige Tropper have vundet en afgjørende Seier over Nebellerne; 50,000 Insurgenter skulle være dræbte og fangne.

Amerika. I Canada hersker en almindelig Frygt for et Indfald af Feuierne, af hvilke 30,000 skulle være fuldkommen organiserede og rustede. På den anden Side træffes Authoriteterne i Canada Foranstaltninger til at kunne gjøre en kraftig Modstand.

Blanding.

Den offentlige Belysning i Paris steer for Tiden ved 28,760 Blus (hvoraf 27,352 næres ved Gas og 1408 ved Olie), der regelmæssig tændes før Solnedgang og brænde hele Natten. Gaslygterne skulle Blusene have bestemte Dimensioner og være af en vis Lysshøjde. Tilsynet med den offentlige Belysning føres af 80 Functionairer i Communens Tjeneste og et ligesaa stort Antal Inspektører paa det parisiske Gaskompagnies Begne. Disse Officierer have hver i sit Distrikt at patrouillere og at paase, at Belysningen overalt er tilfredsstillende, idet de have underordnede Assisterter, der besørge muligt udgaaede Blus tændte paany, istandsætte Smaafeil ved Lygterne og Brænderne o. desl. Gassens Lysshøjde og Kleenhed bliver hver Dag paa en Mængde forskellige Steder undersøgt af Personer i Communens Tjeneste og Resultaterne offentliggjorte; enhver noksaa ubetydelig Uregelmæssighed noteres, og Gaskompagniet maa for enhver Brænder, der ikke giver et Blus af den forestnevne Størrelse og Styrke, betale en Mulst af samme Størrelse, som den dobbelte Værdi af den Gas, som vedkommende Blus ordentligvis fortærer i Losbet af Aften og Nat. Compagniet har saaledes al Opsordring til at være paapasseligt, og idet det tjener sine egne Interesser, varetager det altsaa tillige Befolningens.

Strandingsstatistik. „Bureau Veritas“ har paabegyndt Udgivelse af en maanedlig Liste over forliste Slike, med Opgivelse af Slikeenes Navn, Afgang- og Bestemmelsessted, samt i de fleste Tilfælde Maaden, hvorpaa Slibet er forulykket. Listen for indeværende Aars Januar Maaned tæller 392 forliste og savnede Slike. Af disse var de 237 engelske, 41 franske, 26 amerikaniske, 11 østrrigske, 9 italienske, 9 norske, 6 spanske, 6 græske, 6 hollandske, 5 preussiske, 4 hannoveranske, 3 hamborgske, 3 tyrkiske, 2 belgiske, 2 bremiske, 2 russiske, 2 holsteenske, 1 columbisk, 1 mecklenborgsk, 1 mexikanist, 1 portugisist, 1 svensk og 29 af ubekjendt Flag.

I Berlin er der for kort Tid siden indtruffet et hemmelighedsfuldt Tilfælde. De nærmere Omstændigheder meddeles saaledes: Da det talrige Selskab, der var samlet i Dagens Anledning, Kl. 12 om Aftenen vilde begive sig tilbords, blev Døren pludselig reven heftig op, og en Eremit traadte ind med en Pakke i Haanden, som han, esterat have bukket dybt for Selskabet, lagde for den unge Dames Fodder. Derpaa forlod han Salen med et dybt Buf, men uden at mæle et Ord. Man formodede, at det var en Spog, som en eller anden Bekjent havde arrangeret, og omringede nysgerrig den gaadefulde Gave. Pakken blev aabnet. Forst sik man Die paa et kostbart broderet Tæppe med Silkesynder og med den silkeindvirkede Udskrift: „Hilsen fra Skyggeverdenen.“ Da man tog Tæppet bort, viste der sig en lille kunstig forarbeidet Ligkiste, et sandt Mestersytte. Ligesaas hndig som Gaven var, ligesaas flet fandt man den Spog, der var drevet dermed. Ikke destomindre blev Kisten aabnet, og det viste sig da, at der laa en hvid Rose deri, som var gjennemboret af en Dolk, hvis Greb forestillede en Lillie. Den unge Dame, hvis Fødselsdagsglæde saaledes var bleven forstyrret, faldt i Afmagt, og hendes Fader styrtede afsted efter Eremiten. Men denne var skyndsomst steget i en Bogn, der holdt beredt udenfor og forte ham affled i strygende Galop.

Rettelse. I Nr. 12, Pag. 180, 9de og 10de L. f. n. staer: sine egne Børns Anliggender, maatte først nedbrydes osv. Læs: sine egne Børns Anliggender nogensinde fulde ophøre, maatte først nedbrydes osv.

Indhold.

Side.	Side.		
Tale af Elbste O. Pratt	109.	Correspongance	218.
Betrægtninger over „Mormonismens“ Guddommelighed (fortsat)	214.	Stephens og Catherwoods Reiser (fortsat)	221.
Nedaktionens Bemærkninger (Verdens nærværende Tilstand)	217.	Nyheder	222.
		Blandingar	223.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.